

Arrest

nr. 147 887 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten te dragen, op 20 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANCOPPENOLLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die van Arabische origine bent en afkomstig van een familie uit Yemen, verklaart geboren te zijn in Soroti in Oeganda. U zou met uw familie in Oeganda hebben gewoond en er school hebben gelopen tot de leeftijd van 17 jaar. In 1992 zou u op 18-jarige leeftijd zijn gehuwd met (O.A.A.A.), een van oorsprong Yemeniet die sinds 1976 in de Verenigde Arabische Emiraten woont. Na uw huwelijk zou u met uw echtgenoot naar de Verenigde Arabische Emiraten zijn geëmigreerd. U zou er zoals uw echtgenoot de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten hebben verworven na afstand te hebben gedaan van uw Oegandese nationaliteit. U zou bij uw schoonfamilie in Abu Dhabi hebben gewoond. Uit uw huwelijk zouden er drie kinderen zijn geboren, een zoon en twee dochters. U verklaarde niet politiek actief te zijn geweest in de Verenigde Arabische Emiraten. Vanwege echtelijke problemen zou u in maart 2000 van uw echtgenoot zijn gescheiden. U zou uw kinderen bij

uw schoonfamilie hebben achtergelaten en naar uw familie in Oeganda zijn teruggekeerd. Uw kinderen zouden bij uw schoonfamilie in Abu Dhabi zijn achtergebleven. Na vier maanden verblijf in Oeganda zou u naar de Verenigde Arabische Emiraten zijn teruggekeerd omdat u uw kinderen zou hebben gemist. U zou in Abu Dhabi bij uw oom zijn ingetrokken en dit tot 2001. Nadat u een job als bediende zou hebben gevonden bij een overheidsbedrijf zou u een eigen appartement hebben gehuurd in Abu Dhabi. U zou conform de familiewetgeving in de Verenigde Arabische Emiraten enkel wekelijks bezoekrecht hebben gekregen over uw kinderen. Het hoederecht zou aan uw echtgenoot zijn toegewezen. Zo zou u elke donderdagavond uw kinderen bij uw schoonfamilie hebben afgehaald en ze de zaterdagavond hebben teruggebracht. In december 2009 zou uw oudste zoon gekwetst zijn in een ernstig auto-ongeval. Hij zou hersenschade hebben opgelopen en sindsdien in een coma liggen. Na dit ongeval zouden uw kinderen bij uw ex-man en zijn huidige echtgenote zijn ingetrokken. Sindsdien zouden ze door hun vader en stiefmoeder worden mishandeld. U zou tevergeefs geprobeerd hebben uw ex-man te overtuigen u zijn hoederecht over de kinderen aan u toe te wijzen. In 2004 zou u uw huidige partner (M.K.) (OV 7.608.554) hebben leren kennen, een Canadees geboren en opgegroeid in Soroti in Oeganda. Uw partner zou voor een Zuid-Koreaans bedrijf als consultant in Abu Dhabi hebben gewerkt. In 2007 zouden jullie een relatie zijn begonnen. Dit moest in het geheim gebeuren omdat de wetgeving in de Verenigde Arabische Emiraten een huwelijk verbiedt tussen een vrouw met de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten en een buitenlander. Uw vriend zou u regelmatig in uw appartement hebben bezocht. In 2010 zou iemand uw vriend hebben ingelicht dat de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten op de hoogte waren van jullie verboden relatie. Hij zou hem hebben aanbevolen om allebei het land te ontvluchten. Uw vriend zou omstreeks mei 2010 alleen met zijn Canadees paspoort legaal vanuit de luchthaven van Abu Dhabi het land hebben verlaten en naar Zurich in Duitsland zijn gevlogen. U zou hem enkele dagen later op 6 mei 2010 in Zurich hebben vervoegd. Ook u zou legaal met uw eigen paspoort, en in het bezit van een visum voor Italië, via de luchthaven van Abu Dhabi het land hebben verlaten. U zou enkele maanden met uw vriend in Zurich hebben gewoond en vervolgens gedurende ongeveer drie jaar in verschillende andere Europese landen hebben verbleven zoals Italië, Spanje, Frankrijk, Nederland met als laatste bestemming België. Na verloop van uw visum (90 dagen) zou u al die tijd clandestien in Europa hebben verbleven. U verklaarde gedurende uw verblijf in Europa geen politieke activiteiten te hebben ontplooid. Wel zou u, met de hulp van uw vriend, sinds jullie verblijf in Frankrijk in oktober 2012 in uw eigen naam e-mails hebben verstuurd aan talrijke instellingen en organisaties, waaronder instanties in de VAE, om aandacht te vragen voor de discriminerende familiewetgeving in de Verenigde Arabische Emiraten en de mishandeling van uw kinderen door uw ex-man en zijn vrouw aan te klagen. Tevens zouden jullie in uw naam een medewerkster van Gulf News, een krant in de Verenigde Arabische Emiraten, hebben aangeschreven omtrent de discriminerende familiewetgeving in het land en de mishandeling van uw kinderen. Deze e-mails zouden niet door Gulf News zijn gepubliceerd. U zou gedurende uw verblijf in Europa geen asiel hebben aangevraagd in afwachting van het antwoord van de Canadese Ambassade om op basis van uw samenwoning met uw vriend verblijfsrecht te bekomen in Canada. Omdat het antwoord van de Canadese ambassade zou zijn uitgebleven zouden u en uw vriend besloten hebben in België asiel aan te vragen. Op 8 november 2012 vroegen u en uw partner asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U vreest bij terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten vervolging door de autoriteiten enerzijds vanwege uw verboden relatie met een man die niet over de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten beschikt en vanwege uw klacht in uw e-mails over de discriminerende familiewetgeving in de Verenigde Arabische Emiraten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw paspoort van de VAE, identiteitskaart, werkbade van het bedrijf Offset, kopies van medische documenten van uw oudste zieke zoon, kopie van een pagina van het paspoort van deze zieke zoon, pasfoto van deze zoon toen hij nog kind was, kopies van foto's van een verwond kind en een kind in een rolstoel, e-mails verstuurd met uw klacht over het gebrek aan vrouwen en kinderrechten in de VAE, e-mail verstuurd naar Gulf news (VAE-krant) met kritiek op het beleid van de VAE t.a.v. vrouwen en kinderrechten, artikel van BBC-news over het gebrek aan vrije meningsuiting in de VAE, attest van de gezondheidsdienst Le Meridien asbl te Brussel dat u op 17 januari 2014 op consultatie bent geweest en een kopie van de geboortakte van uw zoon (M.J.K.) geboren in België op 7 oktober 2013.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vermeende burgerlijke status als gescheiden vrouw met kinderen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat u ooit gehuwd en gescheiden bent, noch dat u, behalve uw zoon geboren in België, kinderen heeft. Zo

kon u uw echtscheidingsakte niet voorleggen, hoewel u hier wel over beschikte in de VAE. Evenmin kon u enig document voorleggen waaruit blijkt dat u was gehuwd met (O.A.A.A.) zoals u beweert. U kon ook niet aantonen dat uit dit huwelijk kinderen zouden zijn voortgekomen. Zo bleek u niet in staat enige geboorteakte of identiteitsdocument voor te leggen van de kinderen uit dit huwelijk. Uit de voorgelegde kopies van medische documenten en van het paspoort van uw zoon die in coma zou liggen na een verkeersongeluk, een kopie van een foto van een kind in een rolstoel en een pasfoto van een klein kind kan uw verwantschap niet worden afgeleid. Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele huwelijks- of familiefoto kon voorleggen van u, uw ex-man en de kinderen uit dit huwelijk. Evenmin bleek u in staat enig gerechtelijk document voor te leggen waaruit blijkt dat u niet over het hoederecht beschikte over de kinderen maar enkel over bezoekrecht. Dat u van dit alles niets kan voorleggen, is wel zeer merkwaardig, temeer gezien uw bewering dat u strijd voert voor het hoederecht over uw kinderen.

Omtrent dit hoederecht legde u daarenboven verklaringen af die niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS eerst zonder enige nuancering dat een vrouw bij een echtscheiding nooit het hoederecht over haar kinderen krijgt in de VAE en enkel bezoekrecht krijgt. Later tijdens het gehoor brengt u een kleine nuance aan en stelt dat, enkel indien de echtgenoot vrijwillig afstand zou nemen van zijn hoederecht, de echtgenote het hoederecht zou kunnen bekomen (CGVS, p. 2-3). Uit de info van het CGVS blijkt daarentegen dat een gehuwde vrouw die over de nationaliteit van de VAE beschikt bij een echtscheiding het hoederecht over haar kinderen krijgt en dit tot een bepaalde leeftijd van de kinderen. Voor jongens is dat 10 jaar en voor meisjes 13 jaar. Hierna kan een familierechtbank beslissen tot verlenging van het hoederecht van de moeder over de kinderen. Dat u, die verklaart strijd te voeren voor het hoederecht van uw kinderen, en meer zelfs, een beeld schetst van uzelf dat u, tot bij de autoriteiten van de VAE, actie voert voor vrouwen- en kinderrechten (CGVS, p. 5, p. 9-10) dergelijk foutieve informatie geeft over het hoederecht na echtscheiding, is uiterst merkwaardig.

Overigens heeft u omtrent het hoederecht over de kinderen tegenstrijdige verklaringen afgelegd vergeleken met de verklaringen van uw partner (M.K.). Zo verklaarde u dat uw ex-man u in 2008 zou hebben voorgesteld het hoederecht over de kinderen aan u af te staan indien u twee van zijn opgetrommelde getuigen zou betalen voor hun getuigenissen op de rechtbank. Nadat u hem zou hebben laten weten zelf voor getuigen te zullen zorgen, zou hij uiteindelijk niet zijn komen opdagen op de rechtszitting (CGVS, p. 3). Uw partner daarentegen verklaarde geheel anders dat uw ex-man u nooit een voorstel zou hebben gedaan zijn hoederecht aan u af te staan (CGVS, gehoorverslag partner, p. 5). Na confrontatie van uw partner met uw verklaringen wijzigde hij plots zijn verklaringen en gaf hij aan dat niet uw ex-man maar uw schoonvader zou hebben overwogen u het hoederecht toe te kennen. Uw schoonvader zou echter enkele de schijn hebben opgehouden (CGVS, gehoorverslag partner, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende daar het gewoon een nieuwe aanpassing van zijn eerdere verklaringen betreft en nog steeds niet overeenkomt met uw verklaringen. Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u, gevraagd of u ooit in beroep bent gegaan tegen de regeling voor de kinderen, alleen dit ene feit waarover u en uw partner elkaar tegenspreken, aanhaalt. Hoewel er blijkbaar toch wettelijke mogelijkheden waren, zoals hierboven aangegeven en uit de toegevoegde informatie blijkt, geeft u geen andere pogingen op die u zou hebben ondernomen om het hoederecht over uw kinderen te verkrijgen.

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde dat uw kinderen door uw ex-man en zijn vrouw zouden zijn mishandeld. Ter staving hiervan legde u kopies neer van foto's van verwonde ledematen van een kind geprint uit het internet. Echter, uit deze foto's kan uw verwantschap geenszins worden afgeleid. Evenmin kan worden opgemaakt waar en onder welke omstandigheden dit kind zijn verwondingen heeft opgelopen. Overigens is het opmerkelijk dat u van de vermeende kindermishandeling door uw ex-man en zijn vrouw nooit aangifte heeft gedaan bij de lokale autoriteiten dit terwijl u verklaarde dat uw kinderen reeds in 2009 mentaal zouden zijn geterroriseerd en u pas in mei 2010 het land heeft verlaten (CGVS, p. 12).

Op basis van bovenstaande moet worden geconcludeerd dat er ernstige twijfels rijzen over uw bewering een gescheiden vrouw te zijn die het hoederecht over haar kinderen is kwijtgespeeld door de scheiding.

Dient vervolgens aangestipt dat u een deel van uw asielrelaas baseert op uw ingeroepen vervolgingsvrees voor de autoriteiten van de VAE vanwege uw relatie met een man die niet over de nationaliteit van de VAE zou beschikken. U zou in de VAE niet met uw partner hebben kunnen huwen omdat de autoriteiten van de VAE een huwelijk van een vrouwelijke onderdaan van de VAE met een buitenlander zou verbieden. Hierop zou een gevangenisstraf staan. Hierdoor zou er voor u en uw partner geen andere mogelijkheid zijn geweest dan stiekem een relatie te hebben (CGVS, p. 4-5, p. 8). U zou gevlucht zijn omdat de autoriteiten op de hoogte waren geraakt van jullie relatie en jullie hierom viseerden.

Vooreerst moet er worden gewezen op het feit dat u de VAE reeds in mei 2010 verliet. U had een visum voor een verblijf van 90 dagen in de Schengenzone, maar nadien zou u de ganse tijd illegaal in Europa hebben verbleven (CGVS, p. 6). Pas in november 2012 heeft u asiel aangevraagd. Het gegeven dat u al

die tijd geen bescherming heeft ingeroepen van een lidstaat van de Europese Unie ondergraaft in ernstige mate uw bewering dat u de VAE heeft moeten ontvluchten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw uitleg als zouden u en uw partner pas in oktober 2012 in België asiel hebben aangevraagd nadat uw verblijfsstatus voor Canada op basis van samenwoning met uw partner door de Canadese ambassade zou zijn afgewezen (CGVS, p. 6) is niet alleen een niet-afdoende uitleg, hij is tevens weinig geloofwaardig. Immers, uw partner verklaarde geheel anders dat deze aanvraag bij de Canadese Ambassade nog lopende zou zijn (CGVS, gehoorverslag partner, p. 6).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat het beeld dat u schetst van de aard van jullie relatie en de precieze omstandigheden ervan, meer bepaald dat jullie relatie verboden was, niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan u ook niet overtuigen dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Zo is het weinig geloofwaardig dat u en uw partner ondanks uw bewering dat jullie beiden gezocht werden door de autoriteiten van de VAE omwille van een verboden relatie, zonder enige moeilijkheden legaal het land hebben kunnen verlaten via de luchthaven van Abu Dhabi (CGVS, p. 9 en gehoorverslag partner, p. 3-4). Dat de autoriteiten jullie bij de controle lieten passeren, kan moeilijk worden geloofd. Dat jullie ervoor kozen om jullie op deze manier vrijwillig aan te melden voor grenscontrole door de autoriteiten, valt moeilijk te rijmen met een geloofwaardige, doorleefde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten.

Bovendien moet worden vastgesteld dat jullie elkaar hebben tegengesproken over het moment waarop jullie de VAE hebben verlaten. Zo verklaarde u dat uw partner minder dan een week na door zijn vriend getipt te zijn dat jullie relatie ontdekt was, het land had verlaten (CGVS, p. 9). Uw partner daarentegen verklaarde pas twee weken na de tip uit de VAE te zijn vertrokken (CGVS partner, p. 3). Uw partner, hiermee geconfronteerd, verklaarde dat u vanwege uw slechte psychische toestand door het verkeersongeval van uw zoon uit uw vorig huwelijk moeilijk data kan onthouden (CGVS partner, p. 4). Dit is echter een blote bewering die niet kan gestaafd worden. Bovendien moet worden verwezen dat u verklaringen omtrent uw burgerlijke staat weinig geloofwaardig waren.

Dient tevens aangestipt dat u omtrent het moment waarop jullie de waarschuwing kregen over uw verboden relatie tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met de verklaringen van uw partner. Zo verklaarde uw partner dat hij eind januari 2010 door een vriend zou zijn getipt dat de autoriteiten van de VAE jullie relatie zou hebben ontdekt (CGVS partner, p. 3). U daarentegen verklaarde geheel anders omstreeks mei 2010 op de hoogte te zijn geraakt van de ontdekking van jullie relatie door de autoriteiten. Op 6 mei 2010 zou u dan de VAE hebben verlaten (CGVS, p. 9).

Verder verklaarde uw partner eind januari 2010 de VAE te hebben verlaten en naar Zurich in Zwitserland te zijn gereisd. Uzelf zou pas in mei 2010 de VAE zijn ontvlucht en uw partner in Zurich hebben vervoegd (CGVS partner, p. 3). U daarentegen verklaarde geheel anders slechts enkele dagen na de uitreis van uw partner uit de VAE het land te hebben verlaten. U beweert dat ook uw partner in mei 2010 was vertrokken. U zou enkele dagen later, op 6 mei 2010, zijn vertrokken (CGVS, p. 9). Na confrontatie van uw partner met bovenvermelde verklaringen, wijzigde hij plots zijn verklaringen door aan te geven dat u twee keer de VAE zou hebben verlaten. De eerste keer was volgens hem ongeveer twee weken na zijn vertrek uit de VAE, namelijk eind januari 2010. Circa april 2010 zou u dan naar de VAE zijn teruggekeerd om de VAE vervolgens opnieuw te verlaten in mei 2010 (CGVS partner, p. 4). Deze uitleg is niet overtuigend.

Uit uw voorgelegde paspoort blijkt dat u twee keer de VAE hebt verlaten. Zo reisde u op 14 maart 2010 naar Munchen in Duitsland en keerde u op 13 april 2010 terug naar de VAE. Uw tweede uitreis uit de VAE dateert van 6 mei 2010. Volgens de verklaringen van uw partner zou u trouwens bij uw terugkeer naar de VAE omstreeks april 2010 aan de luchthaven van Abu Dhabi zonder problemen doorgang hebben gekregen en met rust zijn gelaten tot u opnieuw zonder enige moeilijkheden in mei 2010 definitief het land legaal verliet (CGVS partner, 4). Nochtans verklaarde hij dat jullie eind januari 2010 door een vriend waren getipt dat de inlichtingendienst van de VAE jullie relatie had ontdekt (CGVS, gehoorverslag partner, p. 3). Dat u desondanks ongemoeid werd gelaten bij uw binnenkomst en verblijf in het land alsook bij uw definitieve uitreis ondergraaft andermaal uw ingeroepen vervolgingsvrees voor de VAE vanwege een verboden relatie. De uitleg van uw partner als zouden de autoriteiten hebben gewacht om u te arresteren tot uw partner naar de VAE zou terugkeren om jullie beiden aan te houden (CGVS, gehoorverslag partner, p. 3), is geheel niet overtuigend.

Tot slot legde u omtrent uw visum waarmee u de VAE bent uitgereisd tegenstrijdige verklaringen af vergeleken met de verklaringen van uw partner. Zo verklaarde u dit visum te hebben ontvangen nog vóór de autoriteiten op de hoogte waren geraakt van uw verboden relatie (CGVS, p. 9). Uw partner daarentegen verklaarde geheel anders dat u dit visum pas heeft aangevraagd nadat hij zou zijn getipt over kennis van jullie verboden relatie door de autoriteiten (CGVS partner, p. 3). Dat jullie niet op

coherente manier kunnen aangeven of u een visum had bekomen vóór of nadat jullie gezocht werden, doet in ernstige mate twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u zeer vaag blijft over de waarschuwing die jullie zouden hebben gekregen. Omtrent de persoon die uw partner zou hebben getipt verklaarde u hem niet te kennen. U zou niet weten welke instantie jullie relatie zou hebben ontdekt. U weet niet of deze persoon heeft gezegd hoe de autoriteiten jullie relatie hadden ontdekt (CGVS, p. 8-9). Vreemd genoeg kan uw partner wel een antwoord geven op deze vragen (CGVS partner p.3). Dat jullie dit niet met elkaar zouden besproken hebben is, gezien het feit dat jullie beweren omwille hiervan de VAE te hebben moeten ontvluchten, zeer bevreemdend. Dat u hier niet naar zou hebben geïnformeerd doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens moet het CGVS vaststellen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat de autoriteiten van de VAE wel degelijk een huwelijk toelaten tussen een vrouwelijke onderdaan van de VAE en een buitenlander. Wel dient de vrouw voorafgaandelijk aan haar huwelijk toestemming te vragen aan de autoriteiten van de VAE. Doet ze dat niet dan riskeert ze haar nationaliteit van de VAE te verliezen. Dit stemt niet overeen met uw bewering dat het verboden is voor een vrouw van de VAE om met een buitenlander te huwen. Een bewering die u op geen enkel moment nuanceert. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat jullie relatie verboden is vanwege een verbod tot een huwelijk. Dat u ook hierover foutieve informatie geeft is trouwens des te meer frappant gezien u voorhoudt actie te voeren voor de rechten van de vrouw in de VAE.

Daarnaast is zeer merkwaardig dat u en uw partner zich tegenspreken over de straf die er staat op het hebben van een verboden relatie. U beweert dat hier een gevangenisstraf op staat, dewelke u trouwens niet kan specificeren (CGVS p.8). Uw partner beweert daarentegen dat hier de doodstraf op staat. Dat jullie hier niet op eenduidige wijze kunnen antwoorden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en doorleefdheid van jullie ingeroepen vrees te worden vervolgd omwille van jullie relatie.

Daarenboven legden u en uw partner nog enkele frappante incoherente verklaringen af over de persoon die jullie aan mekaar voorstelde. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor voor het CGVS de naam niet te kennen van de persoon die uw partner aan u zou hebben voorgesteld. Deze zou uw partner telefonisch aan u hebben voorgesteld. Later tijdens uw gehoor wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan zijn naam wel te kennen, namelijk (H.) en dat hij iemand is die u sinds uw kindertijd in Oeganda zou kennen. (H.) zou in Oeganda wonen en er uw familie vaak hebben bezocht. Hij zou volgens uw verklaringen de VAE enkel hebben bezocht en tot op heden in Oeganda wonen (CGVS, p. 8). Uw partner daarentegen verklaarde geheel anders dat (H.) een tijd in Oeganda heeft gewoond maar in Canada verbleef op het moment u door hem aan uw partner werd voorgesteld. Volgens uw partner zou (H.) niet in de VAE zijn geweest. Uw partner zou ook niet weten of u (H.) persoonlijk kent (CGVS, p. 2).

Tevens bevreemdend is de vaststelling dat u verklaarde niets over de familie van uw partner te weten. Zo zou u niet weten of zijn familie nog in Oeganda zou wonen. Uw uitleg als zou uw partner u niets over zijn familie hebben verteld (CGVS, p. 4) kan weinig overtuigen.

Hierbij dient vastgesteld dat u noch uw partner enig begin van bewijs kunnen voorleggen van jullie burgerlijke status. Hierdoor kan niet worden aangetoond dat jullie een verboden relatie zouden hebben. Bijgevolg moet worden gesteld dat u allerm minst kan overtuigen in de VAE een vrees te moeten koesteren omwille van uw relatie van uw partner.

Vervolgens verwijst u naar de emails die u heeft verstuurd om op te komen voor uw rechten en die van uw kinderen en de rechten van vrouwen en kinderen in het algemeen.

Voor zover u uw asielaanvraag stoelt op de activiteiten die u ontwikkeld heeft na uw aankomst in België, dient er op gewezen te worden dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u de VAE verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de autoriteiten van de VAE op de hoogte zijn van uw activiteiten in Europa én er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de autoriteiten van de VAE.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u om te staven dat u tegenover de VAE-autoriteiten uw mening omtrent vrouwen- en kinderrechten en uw situatie te kennen geeft, kopies van emails voorlegt. Gezien kopies makkelijk te manipuleren zijn, is de bewijswaarde van kopies beperkt. Gezien de ernstige twijfels over uw bewering een gescheiden vrouw te zijn die strijdt voor het hoederecht van haar kinderen - en de opmerkelijk foutieve informatie die u hierbij opgeeft over vrouwenrechten in de VAE -, kan men zich de vraag stellen of u zich ermee zou bezig houden dergelijke mails te sturen, temeer daar u claimt dat uw eigen situatie uw motivatie was om de e-mails te versturen.

Dat er vragen rijzen over het feit of u wel dergelijke mails zou versturen, wordt alleen maar bevestigd door de vaststelling dat u in de VAE, na het hoederecht over uw kinderen reeds in 2000 te hebben verloren, geen stappen heeft ondernomen om te proberen het hoederecht te krijgen. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, is gebleken dat de familiewetgeving in de VAE hoederecht toekent aan gescheiden vrouwen met kinderen. Dat u, eens in Europa, dan nog eens meer dan twee jaar zou wachten om pas in oktober 2012 (CGVS, p. 5) in actie te schieten door e-mails te versturen naar de autoriteiten van de VAE met uw eis het hoederecht te krijgen (CGVS, p. 2-3, p. 7, p. 9-10), is erg bevreemdend. Wat betreft uw voorgelegde email verstuurd naar een medewerker van de krant Gulf News (een krant van de VAE) met kritiek op de discriminerende familiewetgeving in de VAE en kindermishandeling door uw ex-man verklaarde uzelf dat Gulf News deze emails niet heeft gepubliceerd (CGVS, p. 10).

In elk geval, u kan geen enkele concrete aanwijzing opgeven dat de autoriteiten van de VAE u omwille van e-mails die u zou hebben gestuurd naar hen, viseert met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Dat u geen enkel aanwijzing heeft, is trouwens des te meer opmerkelijk in het licht van jullie verklaring dat uw partner in het verleden wel informatie kreeg doorspeeld dat jullie gezocht werden, dit dankzij zijn goede contacten met een oud-brigadier van de politie.

Gezien het niet geloofwaardig is dat u reeds voor uw vertrek in het vizier was van de autoriteiten van de VAE, en u geen enkele aanwijzing kan opgeven dat dit actueel wel het geval zou zijn, moet worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg komt u niet aanmerking voor de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Uw voorgelegde identiteitskaart, werkbade van uw voormalig overheidsbedrijf waar uw als bediende werkzaam was, uw paspoort en geboorteakte van uw zoon (M.J.K.), geboren in België bewijzen uw identiteit, uw nationaliteit van de VAE en uw verwantschap met uw zoon geboren in België, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Evenzeer geldt dit voor uw voorgelegde e-mails gericht aan diverse Europese en Internationale mensenrechtenorganisaties en instanties alsook een artikel uitgeprint van het internet van de site BBC news Middle East omtrent de algemene mensenrechtensituatie in de VAE.

Uw voorgelegde attest tot slot van de geestelijke gezondheidsdienst Le Méridien asbl met vermelding dat u er op consultatie bent gekomen voegt geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Tot slot moet worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van "het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoekster dat zij alle bewijsstukken waarover zij beschikt, heeft voorgelegd. Het is onmogelijk om een aantal elementen van haar relaas te staven. De huwelijksakte, de echtscheidingsakte en de geboorteakte bevinden zich bij haar schoonfamilie in de Verenigde Arabische Emiraten, die alle contact met haar verbroken heeft en haar verafschuwt. Zij kan zich onmogelijk ter plaatse begeven om de documenten op te vragen en evenmin kan zij de documenten opvragen bij de bevoegde autoriteiten. Vervolgens wijst zij er nogmaals op dat haar ex-echtgenoot en zijn familie geheel met haar gebroken hebben. Zij verafschuwt haar ex-echtgenoot omdat hij haar kinderen fysiek en mentaal mishandelt. Men kan volgens haar niet verwachten dat zij foto's van haar huwelijk met haar ex-echtgenoot bij zich houdt. Zij wijst erop dat zij haar vertrek uit de Verenigde Arabische Emiraten niet goed kon voorbereiden, daar zij teveel begaan was met de gezondheidstoestand van haar zoon en in een zeer slechte psychische toestand verkeerde.

Wat betreft de informatie van verweerder met betrekking tot het hoederecht over kinderen na een echtscheiding in de Verenigde Arabische Emiraten, stelt verzoekster dat deze informatie volstrekt onjuist is en dat "de praktijk dit in casu heeft dit uitgewezen: verzoekster heeft louter bezoekreht gekregen

over haar drie oudste kinderen. Het hoederecht over deze kinderen, ging volledig naar haar ex-echtgenoot."

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar partner (M.K.), meent verzoekster dat verweerder haar psychische problemen uit het oog verliest. Zij verklaarde tijdens haar gehoor dat zij veel dingen vergeet en black-outs krijgt. Zij verwijst naar het verslag van de psychologe bij wie zij in behandeling is en meent dat, gelet op haar gezondheidstoestand, met eventuele tegenstrijdige verklaringen bezwaarlijk rekening gehouden kan worden.

Verder "wenst verzoekster te benadrukken dat "zij tijdens de ondervraging door het CGVS een schijn van vooringenomenheid ervoer vanwege de ondervrager". Verzoekster meent dat de ondervrager in kwestie "haar mening geuit zou hebben over de relatie tussen verzoekster en de heer (M.K.)". Volgens verzoekster zou de ondervrager "haar afkeur hebben doen blijken over de verboden relatie waarvan sprake in onderhavig dossier". Tevens zou zij aan verzoekster gevraagd hebben of "zij een prostituee was". Verzoekster was zodanig van slag door deze vraagstelling, dat zij emotioneel gedestabiliseerd was. Het is dan ook logisch dat dit een invloed had op de verklaringen die zij aflegde."

Vervolgens menen verzoekster en haar partner dat zij op het moment dat zij de Verenigde Arabische Emiraten verlieten, nog niet "geseind" stonden als gezochte persoon op de luchthaven (maar dat dit slechts een kwestie van tijd was). Zij konden destijds rekenen op een bevriende ex-brigadier die ervoor zorgde dat zij zonder problemen het land konden verlaten, doch deze persoon benadrukte dat hij hen niet (langer) kon helpen indien zij in de toekomst nog zouden terugkeren.

Verder voert verzoekster aan dat de reden dat zij van mei 2010 tot en met november 2012 gewacht heeft met het indienen van een asielaanvraag, net haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie betrof. *"Dit heeft alles te maken met de onwetendheid van verzoekster m.b.t. het verloop van een asielaanvraagprocedure. Verzoekster dacht immers dat de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten op "een of andere manier op de hoogte gesteld zouden worden van de woonplaats waar naartoe zij gevlucht was". Verzoekster wou ten stelligste vermijden dat deze informatie zou uitlekken en dat de Verenigde Arabische Emiraten alles in het werk zouden stellen om hen uit te leveren aan hun autoriteiten. Hierdoor zou hun leven immers ernstig in gevaar komen."*

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster vreest voor vervolging door de autoriteiten bij terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten, enerzijds vanwege haar verboden relatie met een man die niet over de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten beschikt en anderzijds vanwege haar beklag in e-mails over de discriminerende familiewetgeving in de Verenigde Arabische Emiraten. Het is volgens haar een algemeen bekend feit dat de Verenigde Arabische Emiraten er niet voor terugdeinzen om de doodstraf (door bijvoorbeeld "steniging") uit te spreken in wat zij als "verboden relaties" tussen volwassenen bestempelen. Verzoekster verwijst naar een voorbeeld in de "Toelichting bij het Voorstel van Resolutie betreffende de veroordeling van stenigingspraktijken waar ook ter wereld d.d. 11 februari 2011". Dergelijke praktijken hebben volgens verzoekster in het verleden reeds meermaals aanleiding gegeven tot de toekenning van asiel. Zij verwijst naar twee internetartikelen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster opnieuw dat zij vreest voor vervolging door de autoriteiten bij terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten, enerzijds vanwege haar verboden relatie met een man die niet over de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten beschikt en anderzijds vanwege haar beklag in e-mails over de discriminerende familiewetgeving in de Verenigde Arabische Emiraten. Er bestaat op dit moment geen overheidsinstantie in de Verenigde Arabische Emiraten die verzoekster de nodige bescherming zou kunnen bieden. Zij stelt dat zij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid ten prooi zal vallen aan levensbedreigend geweld, maar ook aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift haar gehoorverslag van 21 januari 2014 (stuk 3), een psychologisch attest van 16 januari 2015 (stuk 4), de Toelichting bij het Voorstel van Resolutie betreffende de veroordeling van stenigingspraktijken waar ook ter wereld d.d. 11 februari 2011 (stuk 5) en twee internetartikelen (stukken 6 en 7).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat zij ooit gehuwd en gescheiden is, noch dat zij, behalve haar in België geboren zoon, kinderen heeft, (ii) haar verklaringen over het hoederecht in de Verenigde Arabische Emiraten niet overeenstemmen met de informatie die verweerder daaromtrent aan het administratief dossier heeft toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), (iii) haar verklaringen over het hoederecht over haar kinderen tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van haar partner (M.K.) daaromtrent, (iv) zij geen afdoende bewijs voorlegt van de mishandelingen die haar kinderen vanwege haar ex-echtgenoot en diens partner ondergaan en zij hiervan geen aangifte heeft gedaan bij de lokale autoriteiten, (v) zij in mei 2010 de Verenigde Arabische Emiraten verliet, zij pas in november 2012 asiel heeft aangevraagd en zij gedurende deze hele periode in verschillende lidstaten van de Europese Unie zou verbleven hebben, (vi) zij en haar partner zonder moeilijkheden en op legale wijze de Verenigde Arabische Emiraten konden verlaten via de luchthaven van Abu Dhabi, (vii) zij en haar partner tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop zij de Verenigde Arabische Emiraten verlieten en waarop zij de waarschuwing kregen over hun verboden relatie, (viii) uit haar neergelegde paspoort blijkt dat zij op 14 maart 2010 naar Duitsland reisde, op 13 april 2010 terugkeerde naar de Verenigde Arabische Emiraten en op 6 mei 2010 een tweede keer de Verenigde Arabische Emiraten verliet, (ix) zij en haar partner tegenstrijdige verklaringen aflegden over het visum in haar paspoort, (x) zij zeer vaag blijft over de waarschuwing die zij en haar partner zouden hebben gekregen over hun verboden relatie, (xi) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten weldegelijk een huwelijk toelaten tussen een vrouwelijke onderdaan en een buitenlander op voorwaarde dat de vrouw voorafgaandelijk toestemming vraagt aan de autoriteiten, hetgeen des te meer frappant is aangezien verzoekster voorhoudt actie te voeren voor de rechten van de vrouw in de Verenigde Arabische Emiraten, (xii) zij en haar partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over de straf die zij zouden kunnen krijgen voor het hebben van een verboden relatie, (xiii) zij en haar partner eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegden over de persoon die hen aan elkaar voorstelde, (xiv) zij niets over de familie van haar partner weet en zij geen begin van bewijs van hun burgerlijke staat kunnen voorleggen, (xv) zij niet aannemelijk maakt dat de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten haar viseren met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie omwille van de e-mails die zij en haar partner zouden verstuurd hebben om de familiewetgeving en de situatie van vrouwen in de Verenigde Arabische Emiraten aan te klagen, en (xvi) de overige door haar neergelegde documenten niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij de huwelijksakte, de echtscheidingsakte en de geboorteakte van haar zoon in de Verenigde Arabische Emiraten niet kan voorleggen omdat deze zich bij haar schoonfamilie bevinden die alle contact met haar verbroken heeft en die haar verafschuwt, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster tijdens haar gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zij de echtscheidingsakte in haar appartement achterliet (gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien verliest verzoekster uit het oog dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen geloof gehecht kan worden aan haar beweerde burgerlijke status als gescheiden vrouw met kinderen. Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut

te weigeren. Waar verzoekster stelt dat het normaal is dat zij geen huwelijksfoto van haar ex-echtgenoot heeft omdat zij hem verafschuwt, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat zij evenmin een foto van één van haar in de Verenigde Arabische Emiraten achtergebleven kinderen bijbrengt. Dat zij haar vertrek niet goed kon voorbereiden, is niet in overeenstemming te brengen met de gegevens in haar paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en waaruit blijkt dat zij tweemaal de Verenigde Arabische Emiraten verlaten heeft met een visum voor de Schengenzone. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster over voldoende tijd en energie beschikte om zich ervan te vergewissen dat zij haar vlucht naar Europa goed had voorbereid.

Waar verzoekster aanvoert dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met het hoederecht over kinderen in de Verenigde Arabische Emiraten volstrekt onjuist is, gelet op hetgeen zij *in casu* heeft meegemaakt, komt zij niet verder dan een blote bewering die door geen enkel stuk gestaafd is. Verzoekster brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat het voor vrouwen in de Verenigde Arabische Emiraten niet mogelijk is om het hoederecht over hun kinderen na een echtscheiding toegewezen te krijgen.

Verder stelt verzoekster dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar partner (M.K.) te wijten zijn aan haar psychische problemen en brengt zij ter staving hiervan een psychologisch attest bij (verzoekschrift, stuk 4). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uit een lezing van dit attest blijkt dat het werd opgesteld op basis van de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens de sessies met de psychologe. Meer nog dan een arts is een psycholoog afhankelijk van de persoonlijke verklaringen van zijn patiënt teneinde zijn oordeel te kunnen vellen over de oorzaak van de problemen waarmee zijn patiënt stelt te kampen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de beweerdde problemen van zijn patiënt. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de beweerdde problemen ontstonden. Verder wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het gehoor op een normale wijze is geschied en dat verzoekster in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen, zodat het causaal verband tussen verzoeksters geestestoestand en de tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet is aangetoond.

Vervolgens voert verzoekster aan dat de *protection officer* die bij haar het gehoorverslag afnam, een schijn van vooringenomenheid vertoonde en dat deze haar afkeurende mening uitlette over de relatie tussen verzoekster en haar partner. Tevens zou aan verzoekster gevraagd geweest zijn of zij een prostituee was, hetgeen haar emotioneel destabieliseerde. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet onbevooroordeeld zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Nergens in verzoeksters gehoorverslag, noch in het gehoorverslag van haar partner werd de vraag gesteld of verzoekster een prostituee zou zijn.

Dat verzoekster en haar partner op het moment dat zij de Verenigde Arabische Emiraten verlieten nog niet "geseind stonden" op de luchthaven, is opnieuw niet meer dan een blote bewering, die duidelijk tot stand is gekomen na reflectie ingevolge het gestelde in de bestreden beslissing. Er dient opgemerkt dat de bestreden beslissing er bovendien terecht op wijst dat verzoekster en haar partner tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de modaliteiten van hun vertrek uit de Verenigde Arabische Emiraten. Zo wordt er onder meer op gewezen dat verzoekster na een eerste vertrek op 14 maart 2010 vanuit Duitsland naar de Verenigde Arabische Emiraten terugkeerde op 13 april 2010 en vervolgens op 6 mei 2010 probleemloos de Verenigde Arabische Emiraten voor een tweede keer verliet, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar relaas. Ook met betrekking tot de ex-brigadier legden verzoekster en haar partner vage en tegenstrijdige verklaringen af, zodat ook aan dit element van haar asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht en verzoekster er niet met goed gevolg naar kan verwijzen teneinde haar uitreizen uit de Verenigde Arabische Emiraten met haar paspoort te verzoenen met haar vrees voor de autoriteiten van dit land.

Waar verzoekster stelt dat zij onwetend was over de procedure om een asielaanvraag in te dienen, waardoor zij van mei 2010 tot en met november 2012 gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende

nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende ruim twee jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, zodat haar uiteenzetting dat zij vreesde dat de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten zouden worden ingelicht over haar verblijfplaats, niet dienstig is.

Op welke wijze het opnieuw bijbrengen van haar gehoorverslag van 21 januari 2014 (verzoekschrift, stuk 3), dat zich overigens eveneens in het administratief dossier bevindt, de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien. De Toelichting bij het Voorstel van Resolutie betreffende de veroordeling van stenigingspraktijken waar ook ter wereld d.d. 11 februari 2011 en de twee internetartikelen (verzoekschrift, stukken 5-7) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad vestigt de aandacht bovendien op de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing, die door verzoekster op geen enkele wijze inhoudelijk wordt weerlegd:

“Voor zover u uw asielaanvraag stoelt op de activiteiten die u ontwikkeld heeft na uw aankomst in België, dient er op gewezen te worden dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u de VAE verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de autoriteiten van de VAE op de hoogte zijn van uw activiteiten in Europa én er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de autoriteiten van de VAE.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u om te staven dat u tegenover de VAE-autoriteiten uw mening omtrent vrouwen- en kinderrechten en uw situatie te kennen geeft, kopies van emails voorlegt. Gezien kopies makkelijk te manipuleren zijn, is de bewijswaarde van kopies beperkt. Gezien de ernstige twijfels over uw bewering een gescheiden vrouw te zijn die strijdt voor het hoederecht van haar kinderen - en de opmerkelijk foutieve informatie die u hierbij opgeeft over vrouwenrechten in de VAE -, kan men zich de vraag stellen of u zich ermee zou bezig houden dergelijke mails te sturen, temeer daar u claimt dat uw eigen situatie uw motivatie was om de e-mails te versturen.

Dat er vragen rijzen over het feit of u wel dergelijke mails zou versturen, wordt alleen maar bevestigd door de vaststelling dat u in de VAE, na het hoederecht over uw kinderen reeds in 2000 te hebben verloren, geen stappen heeft ondernomen om te proberen het hoederecht te krijgen. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, is gebleken dat de familiewetgeving in de VAE hoederecht toekent aan gescheiden vrouwen met kinderen. Dat u, eens in Europa, dan nog eens meer dan twee jaar zou wachten om pas in oktober 2012 (CGVS, p. 5) in actie te schieten door e-mails te versturen naar de autoriteiten van de VAE met uw eis het hoederecht te krijgen (CGVS, p. 2-3, p. 7, p. 9-10), is erg bevreemdend. Wat betreft uw voorgelegde email verstuurd naar een medewerker van de krant Gulf News (een krant van de VAE) met kritiek op de discriminerende familiewetgeving in de VEA en kindermishandeling door uw ex-man verklaarde uzelf dat Gulf News deze emails niet heeft gepubliceerd (CGVS, p. 10).

In elk geval, u kan geen enkele concrete aanwijzing opgeven dat de autoriteiten van de VAE u omwille van e-mails die u zou hebben gestuurd naar hen, viseert met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Dat u geen enkel aanwijzing heeft, is trouwens des te meer opmerkelijk in het licht van jullie verklaring dat uw partner in het verleden wel informatie kreeg doorgespeeld dat jullie gezocht werden, dit dankzij zijn goede contacten met een oud-brigadier van de politie.”

Blijkens het voorgaande slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS